

Religionsrettigheder

FRIHED FOR RELIGION OG SAMVITTIGHED

“Og sig: Sandheden er fra jeres Herre (er kommet i denne Koran). Så enhver, der ønsker (at tro), lad ham tro, og enhver, der ønsker (ikke at tro), lad ham ikke tro”. (Al-Kahf, 18:29)

Dette vers blev åbenbaret, da nogle muslimer i Medina forsøgte at tvinge deres børn, der praktiserede andre religioner, til at blive muslimer – “Der findes ingen tvang i religion” (Al-Baqarah, 2:256) – har gennem tidsaldrer tjent som garant for religions- og samvittighedsfrihed. Faktisk forbyder Koranen ikke blot at tvinge folk angående religiøs tro, men forbyder ligeledes at man bruger grimt sprog om andre religioner.

Medinacharteret, der lagde grundlaget for den religiøse og samvittighedsmæssige friheds udøvelse i Islam, forsikrede om at ingen uretfærdighed ville blive gjort mod de jøder, der boede sammen med muslimer i Medina, og at de ville blive betragtet som et enkelt samfund med muslimerne. Samtidig understregede den, at der var brug for at etablere assistance, god rådgivning og venlighed mellem muslimer og jøder.

Gennem historien har fremstående ledere af islamiske samfund, vejledt af de fundamentale principper, der er nedlagt i Medinacharteret, altid garanteret udstrakte friheder til ikke-muslimer, der boede i de territorier, de erobrede, til at overholde deres religiøse praksis. De sikrede endvidere at deres tilbedelsessteder blev beskyttede, præcis ligesom moskeerne, og at assistance til rejser og beskyttelse af de ejendele, de lod tilbage, blev tilbudt de ikke-muslimer, der ønskede at forlade landet. For eksempel underskrev kaliffen Umar en pagt med de kristne i byen efter Jerusalems erobring,

og denne pagt anerkendte fuldt ud deres frihed for religion, samvittighed og tilbedelse og tilbød beskyttelse af deres kirker.

I den vestlige verden hersker den fejltagelse, at muslimer bliver idømt dødsstraf, hvis de forlader den islamiske tro, og at jøderne fra Banu Qurayza kun blev dræbt på grund af deres tro. Men denne praksis gælder kun forrædere, som forråder deres eget land og samarbejder med fjenden. Denne straf gælder stadig i mange love i flere vestlige lande. Derudover betragter Islam denne straf som en afskrækkelse, og indfører fleksibilitet i dens udøvelse.

RETTE TIL PASSENDE RESPEKT

“Oh I troende! Lad ikke nogen iblandt jer håne andre mennesker, det kan være at den sidstnævnte er bedre end den første; lad heller ikke nogle kvinder håne andre kvinder, det kan være at de sidstnævnte er bedre end de førstnævnte. Bagvask heller ikke hinanden og fornærm ikke hinanden med øgenavne (som jeres brødre og søstre ikke kan lide). At gøre sådan svarer til at erstatte troens mærke med syndens mærke. Enhver, der (gør sådan og bagefter) ikke vender sig til Gud i anger, disse er sandelig syndere”. (Al-Hujurat, 49:11)

Respekten for mennesket stammer ikke fra dets nuværende tilstand, men på grund af muligheden for at blive englene overlegen. Profeten Muhammad beder muslimerne om ikke at bære nag til deres fjender, da disse en dag kan blive deres venner. I sin sidste prædiken regner Profeten disse rettigheder med som ukrænkelige og beskyttende rettigheder.

I en hadith sagde han: “Muslimerne er dem, i hvis hænder og tunger andre muslimer føler sig sikre og trygge ved”. Denne hadith fastslår klart at angreb på personlige rettigheder er uforeneligt med tro eller Islam.

Inden Islams opståen havde folk tilbøjelighed til at kalde hinanden ved forsmædelige øgenavne, der mindede dem om deres

fejl eller handicaps. Profeten Muhammad ikke alene forbød denne skik, men ændrede også de meningsløse eller fornædrende navne til smukke navne, som ved at omdøbe Harb (betyder krig) til Silm (betyder fred) og Asiyah (betyder oprørske kvinde) til Jamilah (betyder smuk kvinde).

Islam begrænser ikke retten til passende respekt til levende mennesker. Det er også forbudt at kritisere døde menneskers fortidige gerninger, og især forbydes muslimer at tale ondt om fædre eller forfædre, selv hvis de er fjender af Islam. Profeten Muhammad forhindrede for eksempel personligt folk i at kritisere Abu Jahl, Islams ærkefjende, efter hans død.

RET TIL PRIVAT EJENDOM

“Sig: Oh Gud, Herre over alle herredømmer! Du giver herredømme til hvem Du vil og tager herredømme bort fra hvem, Du vil, og Du ophøjer hvem Du vil, og nedværdiger hvem Du vil, I Din hånd lægger alt det gode, i sandhed har Du fuld magt over alle ting”. (Al-Imran, 3:26)

Mens Koranen lærer os, at Gud er Herren over alle herredømmer, hvilket betyder, at al ejendom tilhører ham, erklærer den også, at Gud vil give til hvem Han vil, og anerkender derved retten til privat ejendom under guddommelige garantier. Islam regner ejendomsretten blandt de fem grundlæggende rettigheder, der skal beskyttes. Dette bekræftes af Profeten Muhammads forsikring om at enhver, der dør for at beskytte sin ejendom, vil blive betragtet som martyr.

Islams historie er fuld af eksempler på hvordan både muslimers og ikke-muslimers ejendomsret blev beskyttet, endda mod staten. Derfor kunne folk modsætte sig nationalisation af deres huse eller jorde, selv hvis formålet var at bygge en moske, og de vandt de retssager, de førte af denne årsag. Muslimske herskere respekterede privat ejendom i de nyligt erobrede lande. For eksempel, da Jerusalem blev erobret, blev

byens kristne garanteret ikke alene frihed til tilbedelse og rejser, men også forsikringer om, at deres private ejendomme ikke ville blive beslaglagt.

Islam forsøger også at hindre tab af privat ejendom på grund af årsager udenfor menneskers kontrol. I den henseende forbyder den renter og bringer skattefritagelse for de varer, der er nødvendige i dagligdagen, og forhindrer opdelingen af nedarvet jord.

Ikke desto mindre giver den private ejendomsret ikke dens indehaver ubegrænset overdragelsesret. I Islam er ejendomsrettigheder begrænset af samfundets og naboernes rettigheder. Islam prøver også at beskytte både ejendommen og dens ejer ved at tillade ejerskab af bestemt ejendom, mens den begrænser dens anvendelse.

MILJØRETTIGHEDER

“Gud er Han, Som har skabt himlene og jorden og sender vand ned fra himlen, hvormed Han frembringer frugter som jeres forsyning. Og Han har gjort skibene tjenlige for jer, så at de løber over havet ved Hans befaling, og Han har gjort floderne tjenlige for jer; og Han gjorde solen og månen konstante i deres baner, (og således) tjenlige for jer og Han har gjort natten og dagen til tjenere for jer. Han har skænket jer af alt, I beder om. Hvis I ville prøve på at tælle Guds velsignelser ville I ikke være i stand til at beregne (antallet af) dem”. (Ibrahim, 14:32-34)

Et antal koraniske vers gør opmærksom på at det naturlige miljø, der omgiver menneskeheden, ikke er blevet skabt uden formål, men hver skabning herliggør Gud på sit eget sprog. De forsikrer desuden om at Gud har lagt en særlig balance ind i universet og forbyder mennesker at forstyrre denne balance. I koranisk terminologi beskrives skader, gjort mod miljøet, som ødelæggelser gjort af vantro.

Profeten Muhammad er den første hersker i menneskeheden

historie, som oprettede et vildtreservat og grønne områder, hvor det var forbudt at fælde træer. Han forbød muslimer at fælde træer i et bestemt område omkring Medina, og i områder hvor det var tilladt bestemte han, at der skulle plantes et nyt, ungt træ for hvert træ, der blev fældet. For at forhindre ørkendannelse, frarådede han mennesker at lade deres jord ligge hen uden plantedække, og når nogen genoplivede et stykke dødt land, gav han denne jord som en gave til ham.

Den primære årsag til miljøødelæggelser er overdrevent forbrug af ressourcer. Profeten råder muslimer til at afstå fra unødvendig brug af vand til afvaskning, selv hvis de står ved en flod.

RETTIGHEDER FOR DYR

“Der findes intet væsen, der rører sig på jorden, ingen fugl, der flyver på dens to vinger, uden at de er en forsamling ligesom jer... Så (en Dag vil komme, hvor universet bliver ændret til et nyt et, og) de vil blive genoprejst fra de døde og samlet hos deres Herre”. (Al-An'am, 6:38)

Profeten Muhammad understregede at dyr er betroede af Gud til menneskene, og som følge heraf, er det forbudt at behandle dem dårligt, lægge større byrder på dem end de kan bære, at malke dyrene så der intet er tilbage til deres afkom og at bruge vilde dyrs skind og pels som tøj og fremstilling af ornamenter.

I Islam er dyrenes rettigheder ikke begrænset til retten til at leve og retten til at få mad. Profeten definerer den smerte, man måske påfører en ged under malkning med en fingernegl, som et brud på dyrets rettigheder.

I mange hadiths forbyder Profeten Muhammad mennesker i at tvinge dyr til at slås, slå dem i ansigtet, bruge dem som mål for skydeøvelser, tegne tatoveringer i deres ansigter, trække dem i ørerne eller åbne ukvemsord til stædige dyr. En dag

besøgte Profeten et barn, hvis fugl var død, og udtrykte sin kondolence til ham, hvilket viste ikke alene hans respekt for et barns følelser, men også hans barmhjertighed overfor dyret.

Det er sandt at Islam tillader bestemte dyr at blive ofret eller slagtet til forbrug. Imidlertid instruerer Profeten at dette gøres med medfølelse, og at den smerte, dyret føler i slagtningsøjeblikket, skal være så lille som muligt. Han forbød endda at muslimerne lod dyrene se de knive, dyret skulle slagtes med, da dette måske ville forstyrre det psykisk.

Gennem historien har muslimerne vist respekt for dyrenes rettigheder, og under den osmanniske æra etablerede de fonde til finansiering af særlige faciliteter for svage, syge eller handicappede dyr.

GUDS RETTIGHEDER

“Jeres Herre har befalet at I ikke tilbeder nogen anden end Ham alene, og behandl forældrene på den bedste måde”. (Al-Isra, 17:23)

Mennesker har i Islam rettigheder overfor andre mennesker, og på samme måde har de pligter overfor Gud. Menneskers pligter overfor Gud er at tro på Ham og Hans enhed, og at tilbede Ham som det bliver lært i Koranen og Sunnah med hensyn til de daglige foreskrevne bønner, faste, zakat (foreskrevne rensende almisser) og sadaqa (frivillig velgørenhed). Islamiske lærde anser også individers pligter overfor samfundet, som falder ind under den offentlige lov, som del af deres pligter overfor Gud. Således bliver det at forebygge forbrydelser mod den sociale struktur, såsom usædelighed og falske beskyldninger om usædelighed, hasardspil, tyveri, røveri, alkohol- og narkomisbrug, rygning, etc., betragtet som del af menneskers pligter overfor Gud. I denne sammenhæng bliver også det at betale éns skatter, overholde

færdselsreglerne, beskytte veje, hospitaler, skoler og tilbedelsessteder og andre steder bygget til offentlig brug, bevare familieinstitutionen og give uddannelse og træning til kommende generationer, betragtet som Guds rettigheder.

Ligesom Gud ikke tilgiver krænkelser af andre menneskers rettigheder, kan mennesker ikke tilgive krænkelser af Guds rettigheder. Så selv hvis en terrorist blev tilgivet af ofrene for hans/hendes terrorhandling, medfører dette ikke automatisk tilgivelse af hans/hendes synder og han/hun vil stadig være ansvarlig overfor Gud med hensyn til sine synder. Den fundamentale forskel mellem andre menneskers rettigheder og Guds rettigheder er, at der ikke søges noget til gengæld for andre menneskers rettigheder, mens Guds rettigheder bliver gengældt. Med andre ord forudsætter andre menneskers rettigheder ikke at den anden part overholder disse rettigheder. Profeten forklarer at hvis et menneske overholder Guds rettigheder, vil dette menneske også have rettigheder over Gud. Han sagde "Guds rettigheder overfor sine tjenere er at de tilbeder Ham og ikke tilskriver Ham nogle partnere og tjenernes ret overfor deres Herre er at Han ikke plager den, der ikke tilskriver Ham nogen partner".

Menneskerettigheder(sidste del)

Gengivet af Cihan Baran